

AP, CDS i UV podien haver votat junts

Malgrat la fredor del clima, la sessió parlamentària del dia 2 de març a les Corts valencianes, es preveia *calenteta*. Les primeres raons d'això es trobaven en la decisió dels grups socialista, aliancista, centrista i regionalista, de no acceptar la proposta d'Izquierda Unida i Unitat del Poble Valencià per la qual s'admetria el periodista **Miguel Angel Villena** dins el Consell Assessor de Ràdio Televisió Valenciana. Grups de periodistes i sindicalistes repartien, davant el Palau dels Borja, un pamflet amb l'anagrama reivindicatiu de la llibertat d'expressió, i amb el títol «La exclusión de IU y UPV, una cacicada contra el control democrático de RTVV».

No obstant això, i en la mesura que el tractament del tema s'havia ajornat al ple de la setmana següent, els treballadors dels mitjans de comunicació deliberaren si era el moment de fer un *gest* que mostrara el rebuig de la *professió* davant el veto a Villena: el resultat fou que enmig de la intervenció de **Joaquim Colomer**, conseller de Sanitat, que responia a una interpellació, tots els periodistes presents (¡més que mai!) s'alçaren a la vegada i abandonaren ostentament la sala. Potser l'Honorable Colomer quedara dubtós de la bondat de la seua oratòria...

Aquesta *despertà*, en terminologia fallera, fou el prelude de la *mascletà*: la interpellació d'Unión Valenciana al conseller Ciscar sobre «L'ensenyança de l'idioma valencià als centres educatius de nivells no universitaris».

Filiberto Crespo començà explicant per què s'expressava en castellà: «para hablar de la lengua valenciana he de adoptar el distanciamiento y la asepsia necesarios», i a més, «porque así aseguro la fiabilidad de la transcripción». Dirigint-se a Ciscar com a «Sr. Consejero», el portaveu d'UV posà sobre la taula interrogants relatius, sobretot, a la «naturaleza del *valenciano* que se está enseñando».

En la seua resposta, **Ciscar** li recordà que *conseller*, no s'ha de traduir en l'ordenament jurídic valencià, i preferí repassar el grau d'aplicació de la Llei d'Ús i Ensenyament del Valencià, LUEV, recordant les xifres d'escolarització en valencià, i el nivell d'introducció de l'assignatura.

El veto al candidat d'IU i UPV per al Consell Assessor de la Televisió Valenciana, i la normativització utilitzada en l'ensenyament del valencià, foren els protagonistes d'una jornada parlamentària plena de «gestos».

Rafael Company

No al veto. Els periodistes abandonaren el balcó de premsa de les Corts.

La rèplica de Crespo fou detallista: «el valenciano se catalaniza», «se imponen una flexión verbal y una prosodia distintas», «se usan negaciones calçadas del francés», etc.

Des del blaverisme, doncs, tot com sempre. Fins i tot en l'ús de fraseologia lapidària: «¡Si som *lo* que som, serem. I si no som *lo* que som, no serem...!».

La segona intervenció del conseller tirà algun dard enverinat cap a UV («mentre alguns parlen de cremar llibres»), però mantingué el to conciliador característic del nostre *florentí*: «jo he renunciat a ser *filòleg*», «els tres pilars bàsics són les Normes de Castelló, el respecte per les variants i el nom de *valencià*»...

Aureli Ferrando, per UPV, començà criticant Crespo per haver parlat en castellà, recordant-li els versos de Machado sobre camins i caminants. Això

provocà la reacció de Filiberto des de l'escó: «¡Bobaes!», va dir.

La resta de la intervenció de Ferrando se centrà en l'anàlisi dels ritmes d'aplicació de la LUEV, el grau del seu compliment, i el risc de guetització del valencià...

La primera sorpresa del matí, però, vingué del CDS. El senyor **Navarro**, en nom d'aquest grup, digué que «en la guerra passada quedaren rescoldos (sic) en els sectors intel·lectuals partidaris de la unitat de la llengua catalana» i que aquests havien hegemonitzat la introducció del valencià a les escoles. «¡Estem catalanitzant els xiquets!», exclamava, alhora que destacats companys del seu partit feien gestos desaprovatoris amb el cap. És allò que se'n diu *matisos*.

Quan sonà el gong per a Alianza Popular, **López Salvat**, també en valencià, quasi *furtà la bandera* a UV: «Ell»

s'expressava en *valencià del carrer*, «ell» preguntava al conseller si s'ensenyava «català o valencià», «ell» acusava els socialistes de defensar uns plantejaments tals que «abusaven de la confiança del poble», i descrivia l'acord ortogràfic de 1932 (*l'Estatut de Castelló*, digué...) com una «reunió de catalanistes»... o siga, tota una predisposició al consens...

Filiberto estava exultant: va agrair al CDS i a AP que hagueren donat la cara, i que per fi «hi haja flama» (tota una obsessió la que té Crespo pel foc purificador).

Ciscar, sense alterar un cabell del pentinat, acabà dient que avui «els enfrontaments no estan al carrer, sinó en el cap d'alguns» i es reafirmà en la seua política. I així es passà de punt, mentre **Rita Barberà** li pegava palmadetes en l'esquena a **López Salvat**: «¡Muy bien, muy bien!».